

Strasbourg, 19.1.2016
COM(2016) 6 final

RAPORT AL COMISIEI CĂTRE PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIU

**privind punerea în aplicare a Deciziei-cadru 2009/315/JAI a Consiliului din
26 februarie 2009 privind organizarea și conținutul schimbului de informații extrase din
caziera judiciară între statele membre**

INTRODUCERE

Într-un spațiu european de libertate, securitate și justiție, trebuie depuse toate eforturile pentru ca răspunsul european la activitățile cu caracter infracțional, în special criminalitatea transfrontalieră gravă și terorismul, să fie eficace. Agenda europeană privind securitatea¹ subliniază necesitatea intensificării la maximum a măsurilor UE privind schimbul de informații și cooperarea operațională.

Este important ca schimbul de informații extrase din cazierile judiciare între autoritățile competente ale statelor membre să fie rapid și eficient, dacă dorim să evităm cazurile în care instanțele naționale pronunță hotărâri judecătorești exclusiv pe baza condamnărilor penale anterioare înregistrate în cazierile judiciare naționale, fără să aibă cunoștință de condamnările pronunțate în alte state membre, ceea ce le permite infractorilor să scape de cazier prin deplasarea dintr-un stat membru în altul. Decizia-cadru 2008/675/JAI² prevede că statele membre trebuie să se asigure că, pe parcursul proceselor penale, condamnările anterioare sunt luate în considerare.

Decizia-cadru 2009/315/JAI a Consiliului privind organizarea și conținutul schimbului de informații extrase din cazierile judiciare între statele membre³ (denumită în continuare „decizia-cadru”) urmărește să remedieze aceste deficiențe, stabilind că informațiile cu privire la condamnările anterioare ale oricărui cetățean al UE de către o instanță penală din UE sunt disponibile pentru toate instanțele și autoritățile de aplicare a legii ale statelor membre în cadrul proceselor penale, în faza de urmărire penală, în faza de judecată și în faza de executare a hotărârilor de condamnare. Impunând o serie de obligații statului membru de condamnare și statului membru de cetățenie, decizia-cadru asigură posibilitatea ca fiecare stat membru să furnizeze, la cerere, unui alt stat membru informații exhaustive cu privire la cazierile judiciare ale propriilor resortisanți. Decizia-cadru are la bază principiul conform căruia fiecare stat membru înregistrează toate condamnările pronunțate împotriva resortisanților săi, inclusiv cele pronunțate în alte state membre. Schimbul de informații este organizat în mod descentralizat între autoritățile centrale desemnate de către statele membre, în scopul unor procese penale sau în alte scopuri, în conformitate cu legislația națională. Astfel, decizia-cadru contribuie la punerea în aplicare a principiului recunoașterii reciproce a hotărârilor judecătorești în materie penală și le permite autorităților naționale să obțină informații înscrise în cazierile judiciare care pot fi relevante pentru anumite activități (de exemplu, ocuparea unui loc de muncă într-o instituție de îngrijire a copiilor).

Decizia-cadru oferă o bază pentru un sistem informatizat care să permită transmiterea mai rapidă și mai ușoară a informațiilor privind condamnările penale. Sistemul european de informații cu privire la cazierile judiciare (ECRIS) a fost instituit prin Decizia 2009/316/JAI a Consiliului⁴ și este operațional începând din aprilie 2012. În prezent, 25 de state membre fac schimb de informații prin intermediul ECRIS⁵. Până la sfârșitul anului 2015, volumul anual de schimburi a ajuns la peste 1,8 milioane de mesaje (notificări, cereri și răspunsuri la cereri). În

¹ COM(2015) 185 final.

² Decizia-cadru 2008/675/JAI a Consiliului din 24 iulie 2008 privind luarea în considerare a condamnărilor în statele membre ale Uniunii Europene în cadrul unui nou proces penal (JO L 220, 15.8.2008, p. 32).

³ JO L 93, 7.4.2009, p. 23.

⁴ Decizia Consiliului de instituire a Sistemului european de informații cu privire la cazierile judiciare (ECRIS) în aplicarea articolului 11 din Decizia-cadru 2009/315/JAI (2009/316/JHA), adoptată la 6 aprilie 2009 (JO L 93, 7.4.2009, p. 33).

⁵ În MT, PT și SI, sistemul nu este încă operațional.

medie, se fac peste 24 000 de cereri pe lună, peste 30 % dintre acestea având un „rezultat pozitiv”⁶.

EVALUAREA PUNERII ÎN APLICARE

În conformitate cu articolul 13 din decizia-cadru, Comisia a primit notificări privind legislația națională de transpunere din partea a 22 de state membre⁷: AT, BE⁸, BG, CY, CZ, DE, EE, ES, FI, FR, HR, HU, LT, LU, LV, NL, PL, PT, SE, SI, SK și UK. Prezentul raport se bazează pe dispozițiile de transpunere din aceste state membre. Astfel, atunci când în raport se folosește sintagma „toate statele membre”, aceasta se referă la statele membre care au notificat transpunerea deciziei la nivel național.

Șase state membre (DK, EL, IE, IT, MT și RO) nu au notificat încă măsurile de transpunere a obligațiilor care le revin în temeiul deciziei-cadru, însă cinci dintre acestea (DK, EL, IE, IT și RO) fac schimb de informații privind cazierul judiciar prin intermediul sistemului ECRIS.

Statele membre au adoptat diverse abordări în ceea ce privește transpunerea deciziei-cadru în legislația lor națională. AT, BG, CZ, DE, FR, HU, SE și SK au modificat mai multe acte legislative naționale; EE, NL, PL și PT și-au modificat legea națională privind cazierul judiciar. Pe lângă aceste modificări, FI și BE au adoptat sau au propus adoptarea unor legi separate de punere în aplicare. ES și LU au adoptat numai o lege separată de punere în aplicare. HR, LT și LV au adoptat noi acte legislative care reglementează chestiuni legate de cazierul judiciar în general și anumite acte legislative secundare. Două state membre au adoptat legislație nouă, care are un domeniu de aplicare mai larg (SI: o lege privind cooperarea internațională în materie penală, UK: o lege privind dreptul penal și protecția datelor). În CY, textul deciziei-cadru a fost integrat direct în legislația națională.

În conformitate cu articolul 10 alineatul (3) din Protocolul nr. 36 privind dispozițiile tranzitorii, anexat la Tratatul privind Uniunea Europeană și la Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, competențele conferite Comisiei în temeiul articolului 258 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene sunt pe deplin aplicabile începând cu 1 decembrie 2014. Prin urmare, de la această dată, Comisia este în măsură să inițieze acțiuni în constatarea neîndeplinirii obligațiilor împotriva statelor membre care nu au transpus sau nu au transpus corect o decizie-cadru.

1. Definiția „condamnării”

Definiția condamnării de la articolul 2 litera (a) din decizia-cadru acoperă doar hotărârile definitive pronunțate de instanțele penale împotriva unei persoane fizice pentru comiterea unei infracțiuni, în măsura în care aceste hotărârri sunt introduse în cazierul judiciar al statului membru de condamnare. „Cazierul judiciar” este registrul național în care se consemnează aceste condamnări; statele membre pot avea mai multe registre. Acestea pot încheia, în conformitate cu articolul 12 alineatul (5) din decizia-cadru, acorduri bilaterale sau multilaterale privind extinderea domeniului de aplicare a schimbului de informații.

⁶ Un răspuns care conține una sau mai multe condamnări.

⁷ O serie de state membre au transmis textul dispozițiilor lor naționale Comisiei sau Secretariatului General al Consiliului. Comisia a trimis două scrisori statelor membre în acest sens, la 22 aprilie și la 10 octombrie 2014. Anexa la prezentul raport oferă o imagine de ansamblu asupra datelor în legătură cu care statele membre au transmis notificări.

⁸ BE a transmis, de asemenea, Comisiei un exemplar al unui proiect legislativ de punere în aplicare, care va încheia procesul de transpunere.

Unele state membre (AT, CY, CZ, FI, PL, PT, SK și UK) au adoptat definiția din decizia-cadru; în cazul BG și al HU, acest lucru poate fi dedus din contextul general al legislației. Într-un număr considerabil de state membre (BE, DE, EE, HR, LU, NL, SE și SI), „condamnare” pare să acopere, pe lângă hotărârile pronunțate de instanțele penale, și alte tipuri de hotărâri. De exemplu, NL ar putea, de asemenea, să facă schimb de decizii ale procurorilor și, în unele cazuri, de date judiciare privind anchete sau cauze în curs de desfășurare. Mai multe state membre (ES, FR, LT și LV) nu au oferit o definiție explicită a ceea ce ele consideră a fi o „condamnare” în sensul deciziei-cadru.

2. Autoritățile centrale

În 17 state membre (BE, BG, CZ, DE, EE, EL, ES, FI, FR, HR, IT, LU, NL, PL, PT, SI și SK), cazierul judiciar este sub responsabilitatea ministerului justiției, iar în 11 (AT, CY, DK, HU, IE, LT, LV, MT, RO, SE și UK), a ministerului de interne. În cadrul ministerelor justiției, majoritatea statelor membre și-au desemnat birourile pentru cazier judiciar ca autorități centrale în sensul deciziei-cadru; LU și SK au desemnat parchetul general ca autoritate centrală. În cadrul ministerelor de interne, statele membre au desemnat departamentele relevante ale poliției. În conformitate cu articolul 3 alineatul (1) din decizia-cadru, două state membre au desemnat mai multe autorități centrale la nivel național: CY - patru, iar CZ - două⁹.

3. Obligațiile statului membru de condamnare

3.1. Înregistrarea informațiilor referitoare la cetățenia persoanei condamnate

Articolul 4 alineatul (1) din decizia-cadru prevede că fiecare stat membru trebuie să se asigure că toate condamnările pronunțate împotriva resortisanților unui alt stat membru sunt însoțite, în momentul înregistrării în cazierul judiciar, de informații referitoare la cetățenia sau cetățeniile persoanei condamnate. În caz contrar, statul membru de condamnare nu ar fi în măsură să transmită informații statului membru de cetățenie al persoanei în cauză, iar principiul centralizării informațiilor într-un singur loc nu ar funcționa.

Aproape toate statele membre (AT, BE, BG, CY, DE, EE, ES, FI, FR, HR, HU, LT, LU, LV, NL, PL, PT, SI, SK și UK) au prevăzut în cazierul judiciar național o trimitere directă la cetățenie, prin includerea rubricii „cetățenie” în lista cu datele de identificare ale persoanei condamnate care trebuie înscrise în cazierul judiciar și/sau introducând o dispoziție care prevede în mod explicit crearea unei astfel de obligații. În cazul CZ și SE, acest lucru poate fi dedus din contextul general al legislației.

HU, LU și NL înregistrează, de asemenea, informații privind cetățeniile deținute anterior. NL a adoptat o dispoziție care garantează că datele sunt transferate între statele membre în cazul în care un infractor își schimbă cetățenia.

3.2. Notificarea condamnărilor

Decizia-cadru impune statului membru de condamnare obligația de a transmite cât mai curând posibil informațiile privind condamnările pronunțate pe teritoriul său („notificări”) statului membru de cetățenie al infractorului. Dacă persoana are mai multe cetățenii, notificarea ar trebui trimisă tuturor statelor membre respective, chiar în cazul în care persoana este resortisant al statului membru de condamnare.

Aproape toate statele membre (AT, BE, BG, CY, CZ, EE, ES, FI, FR, HR, HU, LT, LU, LV, NL, PL, PT, SE, SI, SK și UK) au transpus integral obligația de notificare. Cea mai mare

⁹ Lista detaliată a autorităților centrale figurează în anexă.

parte a statelor membre au menționat faptul că notificarea ar trebui să fie transmisă „imediat”, „fără întârziere”, „cât mai curând posibil” sau „în momentul înscrierii în cazierul judiciar”, însă trei au introdus un termen concret de transmitere. Acesta variază de la „cel târziu în următoarea zi lucrătoare” (LT) până la 10 zile (CZ) și două luni (ES) de la înscrierea informațiilor în cazierul judiciar. Se pare că DE și PT nu au prevăzut în legislația lor națională când ar trebui transmise respectivele notificări; în practică însă, DE respectă cerința prevăzută la articolul 4 alineatul (2) din decizia-cadru.

În temeiul articolului 11 alineatul (1) din decizia-cadru, statul membru de condamnare ar trebui să includă în notificarea trimisă statului membru de cetățenie informații „obligatorii” privind persoana condamnată, natura condamnării, infracțiunea care stă la baza condamnării și conținutul condamnării. Acesta ar trebui, de asemenea, să transmită informații „opționale” în cazul în care acestea sunt înscrise în cazierul judiciar, și informații „suplimentare”, dacă informațiile sunt cunoscute de către autoritatea centrală. În timp ce marea majoritate a statelor membre (AT, BE, BG, CY, DE, EE, ES, FR, HR, HU, LT, LU, NL, PL, PT, SI, SK și UK) înregistrează și transmit toate informațiile obligatorii, în patru cazuri (CZ, FI, LV și SE), dispozițiile de punere în aplicare sunt mai generale sau includ anumite condiții specifice. De exemplu, FI include „data, locul și țara nașterii” doar în lipsa unui „cod numeric personal”, iar LV include „data nașterii” doar în lipsa unui astfel de cod¹⁰.

Doar câteva state membre au introdus dispoziții legale explicate care să permită înregistrarea și transmiterea informațiilor „opționale” și „suplimentare”.

Pentru ca informațiile privind condamnările să poată fi transmise cât mai curând posibil statului membru de cetățenie al persoanei în cauză, acestea trebuie să fie disponibile imediat în registrul cazierelor judiciare. În acest scop, dincolo de obligațiile legale care le revin în temeiul deciziei-cadru, unele state membre (de exemplu, CZ, DE, EE, LU și LV) au prevăzut obligația instanțelor de a furniza informații privind condamnările către registrul cazierelor judiciare.

3.3. Actualizări

Pentru ca informațiile să fie exhaustive și actualizate, articolul 4 alineatul (3) din decizia-cadru prevede că statul membru de condamnare trebuie să comunice imediat statului membru de cetățenie orice modificare sau ștergere ulterioară a unor informații din notificările anterioare. Aproape toate statele membre (AT, BE, BG, CY, DE, EE, ES, FI, FR, HR, HU, LT, LU, LV, PL, PT, SE, SI, SK și UK) au transpus această dispoziție, făcând în mod explicit referire la transmiterea de actualizări. În cazul CZ, această obligație poate fi dedusă din context. NL a inclus o dispoziție care vizează corectarea și ștergerea „datelor inexacte” din notificările anterioare.

3.4. Furnizarea de informații suplimentare

La cererea statului membru de cetățenie și în cazuri individuale, statul membru de condamnare are obligația să furnizeze o copie a condamnărilor și a măsurilor ulterioare și alte informații relevante în acest sens. Statele membre pot desemna o autoritate centrală suplimentară pentru transmiterea unor astfel de informații.

Majoritatea statelor membre (AT, BE, BG, CY, CZ, FI, HR, LT, LU, LV, NL, SI, SK și UK) au transpus integral articolul 4 alineatul (4) din decizia-cadru. Se pare că BG trimite

¹⁰ SE utilizează generalizări cu privire la categoriile de informații, dar prevede, de asemenea, că notificarea va avea loc în conformitate cu principiile din decizia-cadru. Cazierul judiciar din CZ conține date care asigură faptul că persoana condamnată „nu poate fi confundată cu o altă persoană”.

transcrierile hotărârilor nu la cerere, în cazuri individuale, ci în mod automat, pentru toate notificările. În multe state membre, copii ale hotărârilor judecătorești nu se află la dispoziția directă a autorităților centrale sau în cazierile judiciare. Prin urmare, unele state membre (CZ, LT, LV și SK) au prevăzut în mod explicit că instanțele lor judecătorești sau autoritățile de stat relevante au obligația de a furniza autorității centrale informațiile solicitate. AT transmite aceste cereri instanțelor, care se ocupă de demersurile ulterioare. CZ și CY au desemnat și celelalte autorități centrale care au acces direct la copii ale hotărârilor judecătorești pentru a răspunde cererilor formulate în temeiul articolului 4 alineatul (4). PT nu face referire în mod explicit la obligația de a răspunde unor astfel de cereri, dar autoritatea sa centrală poate solicita instanțelor emitente copii ale hotărârilor pentru a răspunde cererilor formulate de alte state membre.

Un număr considerabil de state membre (DE, EE, ES, FR, HU, PL și SE) nu au adoptat dispoziții relevante. FR și PL au informat Comisia că ele transmit aceste informații, dar prin intermediul canalelor prevăzute în Convenția privind asistența judiciară reciprocă¹¹, întrucât autoritățile lor centrale nu au acces direct la copii ale hotărârilor judecătorești.

4. Obligațiile statului membru de cetățenie

4.1. Stocarea de informații în scopul retransmiterii

Articolul 5 alineatul (1) din decizia-cadru prevede că statul membru de cetățenie are obligația să stocheze toate informațiile care îi sunt transmise în vederea retransmiterii, însă lasă în seama fiecărui stat membru să decidă modul de stocare a informațiilor. Întrucât informațiile privind condamnările pronunțate în alte state membre sunt păstrate exclusiv în scopul retransmiterii, acestea ar trebui să fie stocate, indiferent dacă o anumită infracțiune se pedepsește, de asemenea, în temeiul legislației statului membru de cetățenie sau nu.

Aproape toate statele membre (AT, BE, BG, CZ, CY, DE, EE, ES, FI, FR, HR, HU, LT, LU, LV, NL, PL, PT, SE, SK și UK) au introdus în legislația lor o dispoziție explicită privind obligația de stocare. Majoritatea au stipulat faptul că toate informațiile primite de la alte state membre trebuie stocate în propriile cazier judiciare, indiferent dacă propria lor legislație prevede, de asemenea, pedepse pentru infracțiunea respectivă. AT, LT și PT au introdus acest lucru în mod explicit în dispozițiile lor. SI nu pare să fi fost inclus în legislația sa vreă dispoziție privind obligațiile legate de stocare.

Articolul 11 alineatul (2) din decizia-cadru stabilește categoriile de date primite din partea statului membru de condamnare în ceea ce privește o persoană condamnată în străinătate care ar trebui stocate de statul membru de cetățenie. În timp ce marea majoritate a statelor membre (AT, BE, BG, CY, DE, EE, FI, FR, HR, HU, LT, LU, NL, PL, SK și UK) stochează toate informațiile solicitate, trei state membre (CZ, LV și SE) au adoptat dispoziții de punere în aplicare care nu precizează ce informații trebuie păstrate, ci au un caracter mai general sau includ condiții specifice¹². ES și PT nu au furnizat listele de informații stocate, dar au stabilit o obligație generală de stocare a tuturor informațiilor transmise de alte state membre.

Aproape toate statele membre înregistrează informațiile privind condamnările din alte țări ale cetățenilor lor primite din partea altor state membre în propriile baze de date ale cazierelor judiciare. Patru state membre (BG, FI, HU și PT) au ales să creeze registre separate pentru

¹¹ ¹¹Convenția privind asistența judiciară reciprocă în materie penală între statele membre ale Uniunii Europene, 29 mai 2000 (JO C 197, 12.7.2000, p. 3).

¹² SE utilizează generalizări cu privire la anumite categorii de informații, dar prevede, de asemenea, faptul că guvernul suedez poate emite norme mai detaliate în acest sens. Pentru LV și CZ, a se vedea secțiunea 4.2.

stocarea unor astfel de condamnări, în vederea retransmiterii acestora. În marea majoritate a cazurilor, există un singur birou pentru cazier judiciar, cu unul sau mai multe registre ale cazierelor judiciare. Unele state membre (Bulgaria, de exemplu) au o structură descentralizată a entităților responsabile pentru stocarea de date.

4.2. Actualizarea informațiilor

În temeiul articolului 5 alineatele (2) și (3) din decizia-cadru, atunci când statul membru de cetățenie primește o notificare privind modificarea sau ștergerea informațiilor notificate anterior de un stat membru de condamnare, acesta are obligația de a modifica sau șterge informațiile în consecință.

Acest lucru nu trebuie totuși să conducă la situații în care o persoană este tratată într-un mod mai puțin favorabil decât dacă ar fi fost condamnată de o instanță din țara sa. De exemplu, în cazul în care normele naționale privind păstrarea și ștergerea informațiilor ar fi determinat ștergerea unei anumite condamnări, statul membru de cetățenie al persoanei în cauză nu ar mai putea utiliza aceste informații în cadrul proceselor naționale, dar trebuie să fie întotdeauna în măsură să transmită astfel de informații către un alt stat membru, la cerere. Decizia-cadru instituie, așadar, principiul „regimului juridic dual”, în funcție de destinația informațiilor: utilizarea pe plan intern în statul membru de cetățenie sau transmiterea către un alt stat membru.

Marea majoritate a statelor membre (AT, BE, BG, CY, CZ, DE, ES, FI, FR, HR, HU, LV, NL, PL, PT, SK și UK) au pus în aplicare aceste dispoziții, făcând referire în mod explicit la înregistrarea actualizărilor. Unele state membre (de exemplu, BE, HR, HU și UK) au prevăzut că numai informații actualizate pot fi retransmise în continuare. FR și PT au clarificat mai în detaliu „regimul juridic dublu”, prevăzând faptul că ștergerea din registrele lor naționale a unei condamnări dintr-un alt stat membru în conformitate cu normele naționale nu împiedică transmiterea acesteia către un alt stat membru, cu excepția cazului în care aceasta a fost eliminată în statul membru de condamnare. În dispozițiile formulate de LT, obligația de actualizare, deși nu este explicită, poate fi dedusă din context. SE nu menționează înregistrarea modificărilor, ci doar ștergerea acestora. În EE, numai obligația de ștergere poate fi dedusă din trimiterea la legislația relevantă, nu și obligația de modificare. Două state membre prevăd obligativitatea ștergerii condamnărilor pronunțate în alte state împotriva cetățenilor lor după o perioadă de maximum cinci (DE) sau 20 de ani (SE) de la data condamnării, în cazul în care între timp nu s-au primit informații privind ștergerea din partea statului membru de condamnare. LU și SI nu par să fi reglementat actualizările. Pe lângă actualizarea informațiilor stocate, NL a introdus o formă specifică de actualizare a informațiilor furnizate anterior unui alt stat membru ca răspuns la o cerere, dacă aceste informații s-au modificat în termen de un an de când au fost transmise.

5. Răspunsuri la cererile de informații

5.1. Cererile în scopul proceselor penale

Decizia-cadru obligă statul membru de cetățenie să răspundă cererilor de informații care îi sunt adresate de alte state membre cu privire la resortisanții săi în scopul unor procese penale. Procesul penal include faza de urmărire penală, faza de judecată și faza de executare a hotărârilor de condamnare. Răspunsul cuprinde informații privind condamnățile naționale, condamnățile pronunțate în alte state membre și transmise în mod obligatoriu după 27 aprilie 2012 sau transmise de acestea înainte de această dată și înscrise în cazierul judiciar. Această obligație se referă, de asemenea, la condamnări pronunțate în țări terțe și înscrise în cazierul judiciar al statului membru de cetățenie.

Toate statele membre (AT, BE, BG, CY, CZ, DE, EE, ES, FI, FR, HR, HU, LT, LU, LV, NL, PL, PT, SE, SI, SK și UK) au transpus integral articolul 7 alineatul (1) din decizia-cadru în legislația lor. Majoritatea au preluat lista exactă a categoriilor de informații prevăzute la acest articol. Celelalte au prevăzut obligația de a trimite informațiile relevante incluse în registrul lor (DE, EE, FI, HU, LV, NL și PL) sau într-un extras eliberat în scopul unui proces penal (FR și LU). EE urmează să trimită, de asemenea, o copie a condamnării.

5.2. Cereri în alte scopuri decât în scopul proceselor penale

Articolul 7 alineatul (2) din decizia-cadru prevede că, în cazul în care le sunt solicitate informații în alte scopuri decât în scopul proceselor penale (în cazul a aproximativ 20 % din totalul cererilor), autoritățile centrale pot răspunde în conformitate cu legislația națională. Informațiile care pot fi incluse în răspuns ar putea fi aceleași ca în cazul cererilor formulate în scopul unor procese penale, în funcție de legislația națională, care ar putea reglementa în mod diferit sfera informațiilor sau modurile în care se furnizează aceste informații. În plus, decizia-cadru stabilește norme specifice pentru transmiterea informațiilor pe care statul membru de condamnare le-a declarat retransmisibile în alte scopuri decât în scopul proceselor penale. În astfel de cazuri, statul membru de cetățenie ar trebui să anunțe statul membru solicitant că trebuie să contacteze statul membru de condamnare în mod direct. Se asigură astfel un nivel ridicat de protecție a datelor cu caracter personal transmise de statul membru de condamnare statului membru de cetățenie.

Directiva 2011/93/UE a Parlamentului European și a Consiliului privind combaterea abuzului sexual asupra copiilor și a exploatării sexuale a copiilor¹³ conține, la articolul 10 alineatul (3), dispoziții speciale care stabilesc obligația statelor membre de a transmite informații privind condamnările penale pentru infracțiuni de abuz sexual asupra copiilor și decăderea din drepturi, ca urmare a unei cereri formulate în temeiul articolului 6 din decizia-cadru, în scopul de a se asigura că angajatorii țin cont de condamnările respective atunci când recrutează o persoană pentru activități profesionale sau de voluntariat care implică contactul direct și periodic cu copiii. Punerea în aplicare de către statele membre a acestor dispoziții speciale va face obiectul raportului privind punerea în aplicare a Directivei 2011/93/UE.

Toate statele membre au transpus articolul 7 alineatul (2) din decizia-cadru în legislația lor națională, dar dispozițiile detaliate variază considerabil de la un stat membru la altul. Majoritatea (BE, BG, CZ, CY, DE, EE, ES, FR, HR, LT, NL, SE, SI și UK) urmează să răspundă cererilor în alte scopuri în conformitate cu normele naționale, și anume:

- BE va răspunde în conformitate cu Codul de procedură penală al Belgiei;
- CZ și DE nu vor transmite anumite condamnări pronunțate în alte state membre pe care instanțele lor naționale care nu le-ar considera condamnări;
- DE și ES vor transmite informații în aceleași scopuri și în aceeași măsură în care le transmit autorităților naționale respective;
- EE va răspunde în limitele impuse de legea națională privind cazierul judiciar;
- FR a făcut trimitere la informații incluse într-un extras eliberat în alte scopuri decât în scopul proceselor penale;
- HR va răspunde în anumite situații;

¹³ Directiva 2011/93/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 decembrie 2011 privind combaterea abuzului sexual asupra copiilor, a exploatării sexuale a copiilor și a pornografiei infantile și de înlocuire a Deciziei-cadru 2004/68/JAI a Consiliului (JO L 335, 17.12.2011, p. 1).

- LT va răspunde fără consimțământul persoanei condamnate, în cazul în care legislația sa națională restrânge drepturile și libertățile acesteia într-un caz concret ca urmare a unei condamnări; în caz contrar, este necesar consimțământul persoanei în cauză;
- NL prevede că se poate formula un răspuns după ce se analizează atent fiecare caz în parte; sfera informațiilor transmise va depinde de această analiză;
- SE va furniza informații doar dacă, la rândul său, are dreptul să primească astfel de informații de la statul membru solicitant; în plus, există unele categorii de informații care nu pot fi transmise în alte scopuri decât în scopul proceselor penale;
- SI va face schimb de informații referitoare doar la condamnările penale pronunțate la nivel național și la cele pronunțate în țări terțe, dar nu și informații referitoare la condamnările pronunțate în alte state membre și care i-au fost transmise;
- UK a stipulat că pot fi transmise numai condamnările șterse (*spent convictions*), astfel cum sunt definite în legislația sa națională.

Trei state membre prevăd, în plus, faptul că persoana în cauză trebuie să își dea consimțământul pentru transmiterea răspunsului:

- în ES, acest lucru este valabil întotdeauna, cu excepția cazului în care legea obligă o persoană să prezinte un extras din cazierul judiciar;
- în LT, consimțământul este necesar în cazurile în care drepturile și libertățile persoanei nu sunt restricționate de legislația din această țară ca urmare a condamnării sale;
- în LU, au loc schimburi numai în cazul persoanelor care lucrează cu copii, iar consimțământul acestora este necesar întotdeauna.

AT, LV, PL și SK nu includ trimiteri la dreptul național în răspunsurile la cererile formulate în alte scopuri, și nici alte restricții privind informațiile, permițând astfel transmiterea de date comparabile cu cele transmise pentru procesele penale. Patru state membre nu fac schimb de informații în alte scopuri decât în scopul proceselor penale, cu excepția cererilor primite de la o persoană fizică (FI, HU și PT) sau în scopul desfășurării de activități cu copii (și, prin urmare, de punere în aplicare a Directivei 2011/93/UE) (LU). Două dintre aceste țări (HU și LU), împreună cu SI, care nu transmite condamnările pronunțate în alte state membre, nu au inclus în dispozițiile lor restricții privind transmiterea de informații suplimentare în conformitate cu normele stabilite de către statul membru de condamnare. FI, HU, LU, SI, EE, FR și NL nu au inclus obligația de a indica statul membru de condamnare de la care pot fi obținute informații cu circulație restrânsă. Unele state membre (de exemplu, BG, EE și SE) au prevăzut că, atunci când trimit notificări privind condamnările pronunțate pe teritoriul lor, pot restricționa transmiterea ulterioară a acestor informații în scopuri strict legate de procese penale, în timp ce notificările din ES și PT urmează să fie întotdeauna restricționate în acest sens.

5.3. Cererile formulate de o țară terță

În temeiul articolului 7 alineatul (3) din decizia-cadru, atunci când răspunde unor cereri din partea unor țări terțe (țări care nu fac parte din UE), statul membru de cetățenie poate, sub rezerva condițiilor prevăzute la articolul 7 alineatele (1) și (2), să transmită informații referitoare la condamnări primite din partea altor state membre.

În legislația statelor membre, transmiterea de informații din cazierul judiciar către țări terțe este reglementată prin convenții privind asistența juridică reciprocă, alte acorduri internaționale sau dispoziții specifice în legislația referitoare la cazierul judiciar.

Marea majoritate a statelor membre (BE, BG, CY, CZ, DE, EE, ES, FI, HR, HU, LV, NL, PL, SE, SI, SK și UK) au transpus în mod explicit în legislația lor articolul 7 alineatul (3). În LT,

acest lucru se poate deduce din context. PT prevede că la cererile care provin din țări terțe se răspunde în temeiul acordurilor internaționale aplicabile, sub rezerva reciprocității. AT, FR și LU nu au adoptat dispoziții în această privință.

5.4. Cererile adresate unui alt stat membru decât statul membru de cetățenie

Este posibil ca o cerere de informații să fie adresată unui alt stat membru decât statul membru de cetățenie. De exemplu, statului membru de condamnare i se pot solicita informații privind condamnările pronunțate înainte de intrarea în vigoare a deciziei-cadru care, poate, nu au fost transmise statului membru de cetățenie, sau o cerere poate viza un resortisant al unei țări terțe care nu are și cetățenia unui stat membru al UE.

Articolul 7 alineatul (4) din decizia-cadru prevede că statul membru care primește cererea trebuie să răspundă, furnizând informațiile pe care le deține în cazierul său judiciar privind condamnările pronunțate pe teritoriul său și condamnările pronunțate împotriva resortisanților țărilor terțe și a apatrizilor. Răspunsul trebuie să respecte aceleași condiții ca cele prevăzute la articolul 13 din Convenția privind asistența judiciară reciprocă, adică este obligatoriu și trebuie să conțină toate informațiile (în cazul cererilor în scopul proceselor penale) sau să respecte legislația națională (în cazul cererilor în alte scopuri).

În ceea ce privește resortisanții țărilor terțe, mecanismul ECRIS, prin care se trimit cereri globale tuturor statelor membre pentru a afla în ce țări a fost condamnată o astfel de persoană, în combinație cu obligația de răspuns prevăzută la articolul 7 alineatul (4) din decizia-cadru, produce o sarcină administrativă foarte mare pentru toate statele membre, inclusiv pentru statele membre (majoritatea lor) care nu dețin informațiile solicitate. Din acest motiv, Comisia propune o directivă de modificare privind schimbul de informații din cazierul judiciar privind resortisanții țărilor terțe condamnați în UE.

Marea majoritate a statelor membre (AT, BE, BG, CY, CZ, DE, EE, ES, FI, FR, HR, HU, LT, LV, NL, PL, PT, SE și UK) au transpus integral articolul 7 alineatul (4) din decizia-cadru. Cele mai multe dintre ele (AT, CZ, DE, EE, ES, FI, FR, LT, NL, PL și SE) nu fac nicio deosebire între răspunsurile oferite la cereri, fie că este vorba de propriii cetățeni, de cetățenii statelor membre sau de cetățenii țărilor terțe, pentru procese penale sau în alte scopuri; toate sunt reglementate de aceleași dispoziții generale. În plus față de aceste dispoziții, două state membre prevăd în mod mai specific faptul că informațiile trebuie furnizate în conformitate cu Convenția privind asistența judiciară reciprocă (HU) sau cu tratatele internaționale (LV). FI, HU și PT urmează să răspundă cererilor numai în scopul proceselor penale. BE, BG, CY, HR și UK au adoptat o dispoziție separată, reproducând, în mare parte, conținutul articolului 7 alineatul (4) din decizia-cadru, mai precis pentru cererile referitoare la cetățenii altor state membre. Alte două state membre au adoptat o dispoziție separată similară, dar în SI este vorba numai de răspunsuri referitoare la resortisanții țărilor terțe și la apatrizi (și nu de cetățenii altor state membre), iar în SK se menționează doar faptul că informațiile trebuie furnizate numai în limitele stabilite de acordurile internaționale. LU pare să nu fi transpus această dispoziție.

5.5. Termenul de comunicare a răspunsurilor

Răspunsurile la cererile adresate în scopul proceselor penale și în alte scopuri ar trebui comunicate imediat și, în orice caz, în termen de 10 zile lucrătoare sau, respectiv, de 20 de zile lucrătoare în cazul în care cererea este depusă de o persoană care solicită informații cu privire la propriul său cazier judiciar. În cazul în care statul membru care primește cererea solicită informații suplimentare pentru a identifica persoana care face obiectul cererii, acesta ar trebui să consulte imediat statul membru solicitant și să răspundă în termen de 10 zile lucrătoare de la primirea acestor informații.

Aproape toate statele membre (AT, BE, CY, CZ, BG, EE, ES, FI, FR, HR, HU, LT, LU, LV, NL, PL, SI, SK și UK) au transpus dispozițiile referitoare la aceste termene. HU și PL nu au adoptat dispoziții detaliate privind cererile de informații suplimentare. CZ, NL și SK aplică termenul de 10 zile lucrătoare și în cazul cererilor primite de la persoanele fizice. SE a adoptat reglementări privind răspunsurile la cererile adresate în vederea proceselor penale, care nu se aplică însă cererilor adresate în alte scopuri. DE nu a menționat termenul de comunicare a răspunsurilor la cererile depuse în conformitate cu articolul 6 alineatul (1) din decizia-cadru, ci doar termenul aplicabil cererilor primite de la persoanele fizice. PT nu pare să fi stabilit vreun termen în acest sens în legislația națională.

6. Cereri de informații

În cazul în care informațiile sunt solicitate la nivel național în vederea proceselor penale sau în alte scopuri, autoritatea centrală a statului membru respectiv poate adresa, în conformitate cu legislația națională, o cerere de informații autorității centrale a unui alt stat membru [articolul 6 alineatul (1) din decizia-cadru].

Aproape toate statele membre (AT, BE, BG, CY, CZ, DE, EE, ES, FI, HR, HU, LU, LV, NL, PL, PT, SE, SI, SK și UK) au adoptat o dispoziție care permite unei autorități centrale să solicite informații în cazul în care acestea le sunt necesare autorităților interne. Unele state membre (BG, EE, FI, HR, HU, LV, PL, PT, SE și SI) au indicat cu exactitate cine poate solicita informații autorității centrale la nivel național și în ce circumstanțe. CZ, FI și HU urmează să solicite informații numai în scopul procedurilor penale. PL solicită informații în conformitate cu legislația statului membru destinat al cererii, și nu cu propria sa legislație. FR și LT nu au adoptat dispoziții explicite privind cererile adresate în conformitate cu articolul 6 alineatul (1).

În cazul în care un cetățean al UE solicită informații privind propriul cazier judiciar din data de 27 aprilie 2012 sau ulterior acestei date din partea autorității centrale a unui stat membru, altul decât statul membru de cetățenie, se aplică anumite considerații speciale. Pentru a se asigura că statul membru în care este depusă cererea nu eliberează un extras care nu include informații complete privind antecedentele penale ale persoanei în cauză, articolul 6 alineatul (3) din decizia-cadru îl obligă să solicite informații din partea statului membru de cetățenie și să le includă în extras. Această dispoziție este deosebit de importantă în contextul obținerii de extrase din cazierul judiciar în scopul ocupării unui loc de muncă în sectoare sensibile, cum ar fi sectorul securității sau cele care presupun desfășurarea de activități cu copii (a se vedea Directiva 2011/93/UE).

În timp ce marea majoritate a statelor membre (AT, BE, BG, CY, CZ, DE, ES, FI, FR, HR, LT, LU, LV, PL, PT, SE, SI și SK) au impus autorității centrale obligația de a solicita informații în numele unui cetățean al unui alt stat membru, câteva state membre (BG, FI, LV, SE și SK) nu prevăd în mod explicit introducerea informațiilor obținute în extrasul eliberat cetățeanului. În HR, în general, persoanele fizice nu pot obține extrase din cazierul judiciar, având doar posibilitatea de a-și citi cazierul în prezența unui funcționar. În mod excepțional, se poate elibera un certificat special în vederea desfășurării de activități care presupun contactul periodic cu copii sau pentru exercitarea unui drept specific în străinătate ori în cadrul unei organizații internaționale. În DE, HR și NL, cetățenii primesc un „certificat de conduită” special. EE, HU, NL și UK nu au transpus obligația prevăzută la articolul 6 alineatul (3) din decizia-cadru. În NL, la fel ca în HR, persoanele fizice nu pot solicita un extras din propriul cazier judiciar, având doar dreptul de a-l consulta. Se poate obține un certificat de „comportament adecvat”, de exemplu în cadrul procedurii de selecție pentru ocuparea unui loc de muncă, însă acest caz este reglementat prin dispoziții separate, care nu

au fost notificate Comisiei. UK a transpus numai articolul 6 alineatul (2) din decizia-cadru, dar nu a prevăzut obligația de a solicita informații.

7. Condiții de utilizare a datelor cu caracter personal

Decizia-cadru conține mai multe dispoziții care au ca obiectiv asigurarea unui nivel ridicat de protecție a datelor cu caracter personal (și anume articolele 7 și 9). Datele cu caracter personal transmise în cadrul răspunsurilor la cereri pot fi utilizate numai în scopurile pentru care au fost solicitate. De asemenea, datele cu caracter personal transmise în alte scopuri decât procesele penale pot fi utilizate în conformitate cu legislația națională a statului membru solicitant și în limitele impuse de statul membru în care a fost depusă cererea. În mod similar, datele cu caracter personal transmise unei țări terțe sunt supuse tuturor limitărilor privind scopul și utilizarea indicate de statul membru de condamnare.

Aproape toate statele membre (AT, BE, BG, CY, CZ, DE, EE, ES, FI, HR, HU, LT, LV, NL, PL, PT, SE, SI, SK și UK) au pus în aplicare aceste garanții de protecție a datelor cu caracter personal. Toate statele membre au reflectat într-o anumită măsură dispozițiile deciziei-cadru, iar BG, FI și LT au adăugat o referire explicită la prelucrarea datelor în conformitate cu propriile lor instrumente de protecție a datelor. FI, LU, LT și PT au inclus în mod direct dispoziții privind protecția drepturilor persoanei vizate; în FI, de exemplu, persoanele fizice au dreptul să solicite cui și în ce scop i-au fost comunicate datele lor în cursul anului anterior. În orice caz, în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal conținute în bazele de date naționale ale cazierelor judiciare și schimbul acestor date cu alte state membre, se aplică legislația națională privind protecția datelor. FR și LU nu par să fi adoptat dispoziții relevante în acest domeniu, deși FR a inserat o declarație care atestă că informațiile pot fi divulgate numai în cazul în care acest lucru este prevăzut de lege.

8. Adoptarea unui format standardizat de transmitere electronică

În temeiul deciziei-cadru, s-a instituit ECRIS (Sistemul european de informații cu privire la cazierele judiciare), care permite schimbul de informații pe cale electronică într-un „format european standardizat”. În conformitate cu articolul 11 alineatul (3) din decizia-cadru, începând cu 27 aprilie 2012, statele membre sunt obligate să utilizeze ECRIS pentru transmiterea tuturor informațiilor. În prezent, statele membre, cu excepția SI, PT și a MT¹⁴, efectuează schimburile de informații prin intermediul ECRIS.

Majoritatea statelor membre (BE, BG, CY, CZ, EE, ES, FR, FI, HR, LT, LV, NL, PL, PT, SI și SK) au introdus în legislația lor națională obligația de a face schimb de informații pe cale electronică utilizând un format standardizat. Numeroase state membre (BE, BG, EE, HR, LT, PL, SI, SK și UK) au făcut trimitere în mod explicit la sistemul ECRIS ca instrument electronic de schimb de informații extrase din cazierele judiciare. În SI, Ministerul Justiției va emite un ordin care va stabili data la care această țară va începe să efectueze schimburile electronice de informații prin intermediul ECRIS. În AT, utilizarea formatului electronic poate fi dedusă din context. DE, HU, LU, SE și UK nu au menționat formatul electronic în dispozițiile lor naționale, dar, în practică, schimbă informații prin intermediul ECRIS.

CONCLUZII

Datorită transpunerii deciziei-cadru de către 22 de state membre, în Uniune s-au înregistrat progrese semnificative în ceea ce privește îmbunătățirea schimbului de informații din

¹⁴ Până la sfârșitul anului 2014, rata de interconectare a fost de 66 % din toate interconexiunile posibile între toate statele membre. MT a comunicat că a început să se interconecteze în 2015.

caziera judiciară. S-a dovedit că acesta este un instrument indispensabil, care este utilizat în activitatea de zi cu zi în 25 de state membre și care prezintă o valoare adăugată reală pentru autoritățile judiciare.

În prezentul raport s-au evidențiat domenii în care transpunerea anumitor dispoziții este incompletă. Prin urmare, Comisia consideră că este important ca statele membre să transpună această decizie-cadru în totalitatea sa și să ia urgent toate măsurile necesare. În această privință, Comisia va urmări îndeaproape evoluția situației și va lua măsurile corespunzătoare.

ANEXĂ

PREZENTARE GENERALĂ A NOTIFICĂRILOR STATELOR MEMBRE

	<i>Au fost notificate măsurile de transpunere? Data notificării</i>	<i>Măsurile de punere în aplicare</i>	<i>Data transpunerii/ intrării în vigoare</i>	<i>Notificare privind autoritățile competente [articolul 3 alineatul (2)]</i>
AT	Da 20.8.2013	Modificarea Legii federale privind cooperarea judiciară în materie penală cu statele membre ale UE din 27.12.2011 Modificarea Legii privind cazierul judiciar din 20.4.2012 Modificarea Legii privind condamnările șterse din 20.4.2012	27.4.2012	Poliția — Oficiul pentru cazier judiciar din cadrul Direcției Poliției Federale din Viena
BE	Da 30.1.2015 18.7.2014	Articolele 589-597 din Codul de procedură penală, astfel cum a fost modificat prin Legea din 25 aprilie 2014 privind diferite chestiuni în materie de justiție Proiect de circulară privind schimbul de informații din cazierul judiciar între statele membre ale UE	Circulara: la sfârșitul lunii martie 2015; măsurile anterioare: 24.5.2014	Ministerul Justiției — Oficiul central pentru cazier judiciar (<i>Casier Judiciaire Central</i>), Bruxelles
BG	Da 30.7.2014 20.3.2013	Modificări aduse Legii privind sistemul judiciar și Regulamentului nr. 8 din 26 februarie 2008 privind funcționarea și organizarea birourilor pentru cazier judiciar	15.2.2013 1.9.2012	Ministerul Justiției, Biroul central pentru cazier judiciar, Sofia
CY	Da 23.4.2012	Decizia nr. 71.068 din 8 octombrie 2010 privind adoptarea Deciziei-cadru 2009/315/JAI		Poliția — comandantul poliției; Biroul pentru condamnări anterioare (Departamentul C); Biroul pentru condamnări anterioare: Inspectoratul General al Poliției, Infrastructuri rutiere (Departamentul B); Inspectoratul General al Poliției, Direcția de cooperare polițienească cu UE și la nivel internațional
CZ	Da 25.3.2015 9.7.2014 1.2.2013	Legea nr. 357/2011 de modificare a Legii nr. 269/1994 privind cazierul judiciar, astfel cum a fost modificată, precum și alte câteva legi	27.4.2012	Ministerul Justiției — Oficiul pentru cazier judiciar de la Praga; Ministerul Justiției
DE	Da	Legea privind îmbunătățirea schimbului de date înscrise în	27.4.2012	Ministerul Justiției, Registrul federal

	25.6.2014 16.3.2012	caziera judiciare între statele membre ale Uniunii Europene și de modificare a unor dispoziții din Legea privind cazierul judiciar din 15 decembrie 2011		central, Bonn
DK	Nu			Poliția — Centrul național de comunicații al Poliției Daneze, Copenhaga
EE	Da 12.2.2015	Legea privind registrul condamnărilor din 17 februarie 2011	1.1.2012	Ministerul Justiției — Centrul pentru registre și sisteme de informații, Tallinn
EL	Nu			Ministerul Justiției — Departamentul cazier judiciar, Atena
ES	Da 14.11.2014 7.7.2014	Legea organică 7/2014 din 12 noiembrie 2014 privind schimbul de informații referitoare la condamnările anterioare și la luarea în considerare a hotărârilor judecătorești în materie penală din Uniunea Europeană	1.12.2014	Ministerul Justiției — Registrul central al persoanelor condamnate, Madrid
FI	Da 26.6.2014 29.5.2012	Legea privind stocarea și divulgarea informațiilor din caziera judiciare între Finlanda și alte state membre ale Uniunii Europene (214/2012) din 11 mai 2012 Legea de modificare a Legii privind cazierul judiciar (215/2012), cu excepția modificării articolului 4a din 11 mai 2012 Legea de modificare a articolului 24 din Legea privind asistența judiciară internațională în materie penală (217/2012) din 11 mai 2012	15.5.2012	Ministerul Justiției — Centrul registrului juridic, Hameenlinna
FR	Da 10.3.2015 20.1.2015 22.1.2013	Legea nr. 2012-409 din 27 martie 2012 privind executarea condamnărilor Decretul nr. 214 din 28 noiembrie 2014 privind cazierul judiciar național și schimburile de informații cu alte state membre ale UE	1.12.2014	Ministerul Justiției, Registrul național al cazierului judiciar, Nantes
HR	Da 18.6.2014 28.6.2013	Legea nr. 143/12 privind consecințele juridice ale condamnărilor, cazierul judiciar și reabilitarea Modificările aduse Regulamentului privind cazierul judiciar (NN, nr. 66/2013)	1.7.2013	Ministerul Justiției, Zagreb
HU	Da 30.12.2014 28.11.2014	Legea XLVII din 2009 privind sistemul cazierului judiciar, registrul condamnărilor pronunțate împotriva resortisanților maghiari de instanțele din statele membre ale Uniunii		Ministerul de Interne — Institutul central de servicii publice administrative și electronice, Budapesta

		Europene și înregistrarea datelor biometrice în materie penală și de asigurare a aplicării legii Legea LXXVIII din 2013 de modificare a anumitor legi în materie penală Legea CLXXXVI din 2013 de modificare a anumitor legi în materie penală și a altor legi conexe Legea XIX din 1998 privind procedura penală Decretul Guvernamental nr. 276 din 23 decembrie 2006 privind înființarea, responsabilitățile și competențele Biroului central de servicii publice administrative și electronice Legea CXII din 2011 privind autodeterminarea informațională și libertatea de informare		
IE	Nu — s-a primit un proiect de lege			Ministerul de Interne — <i>Garda Commissioner</i> (Poliția Națională), Tipperary
IT	Nu			Ministerul Justiției — Oficiul de cazier judiciar, Roma
LT	Da 27.5.2014	Legea nr. XI-1503 privind registrul persoanelor suspectate, acuzate și condamnate, adoptată la 22 iunie 2011 Regulamente privind registrul persoanelor suspectate, acuzate și condamnate, aprobat prin Rezoluția nr. 435 a Guvernului Republicii Lituania din 18 aprilie 2012 Norme privind înscrierea persoanelor și comunicarea datelor înscrise în registrul persoanelor suspectate, acuzate și condamnate din 10 august 2012	1.7.2012	Ministerul de Interne — Departamentul pentru tehnologia informațiilor și comunicații, Vilnius
LU	Da 3.7.2014 24.5.2013	Legea din 29 martie 2013 privind organizarea și schimbul informațiilor extrase din cazierul judiciar între statele membre ale UE	1.8.2013	Parchetul General, Luxemburg
LV	Da 27.1.2015 24.7.2014	Legea privind cazierul judiciar din 10 octombrie 2013 Regulamentul nr. 1427 din 10 decembrie 2013 al Guvernului privind conținutul și structura formularului de cerere și comunicare a informațiilor privind condamnările	1.1.2014	Ministerul de Interne — Centrul de informare, Riga

		Regulamentul Guvernului privind comunicarea și primirea informațiilor din cazierul judiciar, valoarea taxei și întocmirea extrasului		
MT	Nu			Poliția — Departamentul de anchetare penală, Floriana
NL	Da 12.4.2012	Decretul din 23 martie 2012 de modificare a Decretului privind datele judiciare și cazierul judiciar	1.4.2012	Ministerul Justiției — Serviciul de informații judiciare, Almelo
PL	Da 31.7.2013	Legea din 16 septembrie 2011 de modificare a Legii privind cazierul judiciar național	27.4.2012	Ministerul Justiției — Biroul de informare privind cazierul judiciar, Varșovia
PT	Da 15.6.2015 5.5.2015	Legea nr. 37/2015 din 5 mai 2015 de stabilire a principiilor generale care reglementează organizarea și funcționarea identificării penale și de transpunere a Deciziei-cadru 2009/315/JAI în legislația națională	22.7.2015	Ministerul Justiției — Serviciile de identificare penală, Lisabona
RO	Nu			Ministerul de Interne — Inspectoratul General al Poliției, Direcția Cazier Judiciar, Statistică și Evidență Operativă, București
SE	Da 21.5.2013	Legea de modificare a Legii privind cazierul judiciar (1998:620) Legea de modificare a Legii privind datele deținute de poliție (2010:361) Legea de modificare a Legii privind asistența judiciară internațională în materie penală (2000:562) Legea de modificare a Legii privind accesul public la informații și confidențialitatea (2009: 400) Regulamentul de modificare a Ordonanței privind datele deținute de poliție (2010:1155) Ordonanța de modificare a Ordonanței care conține instrucțiuni pentru Consiliul Național al Poliției (1989:773) Ordonanța de modificare a Ordonanței privind cazierul judiciar (1999:1134) - toate aceste legi au fost emise la 29 noiembrie 2012	1.1.2013	Poliția — Consiliul Național al Poliției, Kiruna
SI	Da 12.12.2013 22.10.2013	Legea privind cooperarea internațională în materie penală între statele membre ale Uniunii Europene din 23 mai 2013	20.9.2013	Ministerul Justiției — Departamentul cazier judiciar, Ljubljana

SK	Da 10.6.2014	Legea nr. 334/2012 de modificare a Legii nr. 330/2007 privind cazierul judiciar și a altor legi	1.1.2013	Parchetul General, Bratislava
UK	Da 9.1.2015	Regulamentele 62-74 în materie de justiție penală și de protecție a datelor (Protocolul nr. 36), Regulamentele 2014 (Cooperarea internațională), Legea 2003	1.12.2014	Poliția – Biroul de cazier judiciar, Southampton